

wallitsuse älla saije nink temma nink temma pärrandajide ajjal jälle nakkas kostuma, sis wõt Keiserina Katarina II. koliasja pärrast figest wäest hooft kanda. Minnewa süggise sai 57 ajjastaiga, et se suur Keiserina õnsaste süst ilmoft ärralahku nink temma poig, Keiser Pawel I., aujärje päle saije. Ka temma nõu olli, koliasja eddesifata nink nimmelt Tartu uniwersiteti jälle üllessäeda. Ent enne kui temma sega kõrda sai, kuts Jummal tedda ärra. Temma järgmine, Keiser Aleksander I., wõt sedda nõuwo jälle üllēs, nink ni kui Salomon Jerusalemin tempeli ehhit, mes temma essa Dawit Jummalale olli towotanu, ni ehhit ka Keiser Aleksander Jummalala ärwus tarkuse koa Tartu linan, mes temma õnnis essa keiserlikust armust meie male olli lubbanu kinkida. Üts ajjastaig pärrast aujärje wõtmit and Keiser käsku, Tartu uniwersiteti jälle üllessäeda. Kigetargembid mehhi kutsuti õsast wõerilt mailt kokko, kea kiit sedda piddiwa oppetama, mes ferrikooppetaja, kässo-tundja, arsti nink koliwannemba peawa mõistma, et nemma omma ammetit Jummalala ärwus nink läh-hämbide tullus wõiwa piddada. Nink se tarbis om paljo ennamb wajja oppi, kui sinna, armas tallomees, mõtlet. Sest se tarbis, et sinna essi waas ristinnemises saat, et sinna omma majja jummalapellusen wallitses, om kül willand, et sa pühha kirja oppit tundma, ni kui se neist kelist, mes pühha proh-weti nink apostli kõnneliwa nink kirjutiwa, sinno keelde om ümberpantu; nink et sinno heng saas õnsuse te päle juhhatetus nink se päle walmistetus, patto waasta tappelda nink se ülle wõimust sada, se tarbis om willand, et sa omma lauloramatu hõlega prugit nink omma waimo sõamelikun palwusen Jum-malala pole üllendat; ent kes muud peap oppetama nink juhhatama, et nemma Jummalala laisis saasse, kes Jummalala sõana õigede peap jaggama kui elloleiba

fige neile tubhandise, kea temma hõle älla õmma pantu, olgo nore eht wanna, waese eht rikka, kes henge kostotust peap wima neile, kea haigewote pääl puhkawa nink hõrwa were pääl saiswa, — se peap tõistwiisi ollema walmistetetu nink wäljaoppatu omma rässeda ammeti tõ päle. Se peap prohwetide nink apostlide oppusid luggema nink ärratundma neide omman kelen, et temma selgeste ärramõistas, mes nemma õmma tahtnu kulutada; se peap teedma, kuis wannal ajjal luggu om olnu kristliko ferrifuga nink ferriko säedusega algmises täambatse päiwani; se peap ristiooppuse põhja nink lomu selgeste ärratundma; se peab innemise sõant nink mõttid läbbi ja läbbi ärramõistma nink teedma, kuis ta Jummalala sõna peap pruutma, et se wõis tullulit õlla oppetamises, nuhtlemises, pärrandamises, karistamises õigusen. Sepärrast ärgo saga ka paljo oppetajis, ni kui pühha apostel Jakob ütley (3,1), enge eggauts piddago melen, kuis ne mehhe, kelle kätte oppetaja ammet om usutu, mitto ajjastaiga se päle õmma tullutanu, et nemma ussu põhja kätte saas nink hengekarjuse ammetit nidade oppis piddama, et karri tõemoga nink henge tulluga karjuse jälgi pärra tõnnis. — Sesamma luggu om arstiga ka. Eht kül tallorahwas paljo arstist ei hõli, enge tõbbist kõrd Jummalala hõolde jättap nink temma pärrast kät egga jalga ei tõsta, kõrd säält abbi otšip, kost abbi ei olle lota, se om targa eht nõija man, ke rahwast pettap, — siiski tijap ka tallorahwa sean ramato-mees püh-hast kirjast, et Issand om arstirohtusid ma siisest lonu nink et mõistlik mees neid ärra ei põlga (Sisrak. 38, 4), nink om ka mõnni tallomees kuulda nink tutta sanu, et wäljaoppatu arst Jummalala abbiga mõnda tõbbist om terwuse mannu arwitanu, kelle ello eest keake ennamb tengagi es olles paktunu. Ent mes peap ka särane mees opma, enne kui ta